

Posudek oponenta diplomové práce

Jméno a příjmení diplomanta: **Pavel Dvořák**

Název práce: **Regionální politické strany ve Španělsku a stát autonomií**

Předkládaná práce se zabývá analýzou regionálních politických stran, které působí na území Španělska, ve vztahu ke státu autonomií. Deklarovaným cílem práce je zjistit, jak vybrané (celkem jedenáct) regionální politické strany nazírají na „politicko-teritoriální organizaci státu“ a jaké uspořádání preferují pro autonomní společenství, ve kterém působí. Na základě zjištěných postojů pak chce autor provést jejich komparaci a „zkonstruovat dvě typologie“ (s. 10). K naplnění prvního cíle autor využívá obsahovou analýzu primárních zdrojů a za účelem zjištění stálosti či proměnlivosti stranických postojů diachronní komparaci, k naplnění druhého pak komparaci synchronní. Obecně lze konstatovat, že autor na základě vhodně zvolené metodologie oba své cíle naplňuje a za tímto účelem i logicky práci strukturuje.

Lze vyzdvihnout vymezení prvního cíle a také rozsah použitých primárních zdrojů při jeho naplňování. Přínosem práce je rovněž počet stran, kterému se autor věnuje. V případě druhého cíle lze s jeho formulací polemizovat. Autor se na s. 10 a také s. 81 zavazuje k vytvoření typologie zkoumaných stran. Čtenář tak nabývá předpokladu, že dojde k nové typologizaci daných stranických subjektů. Bohužel při bližším nahlédnutí je patrné, že autor v podstatě definuje typologie, které jsou v literatuře věnované regionálním stranám již zpracovány a nepřichází v podstatě s ničím novým, aniž na ně odkazuje. A to i přesto, že autor svůj cíl „zmírňuje“, když hovoří o cíli „přinést jemnější rozlišení“ regionálních stran (s. 15). Uvedené zjištění je o to překvapivější, neboť autor některé tyto publikace přímo na s. 15 cituje v rozboru literatury (de Winter, Türsanová). V této souvislosti je také škoda, že autor opomíjí výsledky zkoumání např. Rokkana a Urwina. Celkově by bylo vhodnější, kdyby autor vzal jako základ stávající typologii a případně ji na základě svých zjištění modifikoval. V tomto světle by ani nebylo nutné „vytvářet“ dvě typologie, neboť autorem deklarované typologie jsou vzájemně velmi provázány.

V souvislosti s použitou literaturou a zdroji lze rovněž litovat, že autor v rozboru literatury nevěnoval žádnou pozornost publikacím, které se zabývají španělským státním zřízením, které tvoří důležitou část práce (kapitola 2). Činí tak velice stručně až na s. 29 v poznámce pod čarou č. 64.

K obsahové části práce se lze ještě pozastavit u otázky vztahu autonomních společenstev a centrální vlády v kontextu EU – konkrétně pak zastupování regionálních vlád na jednáních Rady EU, kterým se autor zabývá např. na s. 25. Tato problematika je v obecné rovině poprvé řešena v Maastrichtské smlouvě, kterou ale autor v tomto kontextu nezmiňuje. Lze se tedy ptát, zda tato skutečnost měla v diskuzi nějakou roli. Nabízí se rovněž otázka, jak se zkoumané strany vymezují vůči EU. Zda ji vnímají jako platformu pro případnou nezávislost, či nikoli. Mohl by se autor k těmto otázkám vyjádřit při obhajobě práce?

Po formální stránce práce splňuje všechna kritéria. Jediným prohřeškem je neuvedení data navštívení internetových zdrojů. Na druhé straně lze vyzdvihnout, že práce je psána srozumitelným jazykem bez výraznějších chyb a překlepů.

I s ohledem na výše uvedené nedostatky práce splňuje požadavky kladené na tento typ prací a lze ji doporučit k obhajobě. Navrhuji hodnocení velmi dobře.

V Praze, 19. června 2012

PhDr. Zuzana Kasáková, Ph.D.
Katedra západoevropských studií
Institut mezinárodních studií
FSV UK